

המלכה

הבלתי מוכתרת

ז'נט לוי ויויאן דליביאנקו ממשית כות, כל הזמן, להתחרות ביניהן על תוארי יופי שונים. עוד בתחרות מלכת-המים, לפני שלוש שנים, ניבאו לז'נט לוי שתהיה המלכה, וכשיויאן דליביאנקו השיגה אותה בי שני קולות, הלכה ז'נט לוי והתחנתה עם בעל אמריקאי.

היא לא ביזבה את זמנה, ובזמן שי ויויאן צעדה מתצוגה לתצוגה, ילדה ז'נט ילד והכינה אוכל לבעלה.

לא מזמן היא חזרה ארצה ותפסה בחזרה את מקומה ליד עמיתתה, בתצוגות, ובחיי הווה וברחובות תל-אביב.

ביום הרביעי האחרון נערך נשף הכתרת מלכת-היופי ועמדו לבחור את מלכת שרתון.

ז'נט בתחרות

השתתפו בו כל מיני מלכות-יופי ויפהפיות אחרות. הקהל הסתכל על מלכת-היופי של ישראל, ועל כל היפהפיות שמסביבה, ובחר בז'נט לוי כמלכה שלו. ויויאן דליביאנקו שמה על ראשה את הכתר והכתירה אותה רשמית למלכת-היופי של שרתון.

ז'נט היא אומנם אם לילד בן שלוש וי נשואה, ואינה יכולה להשתתף בתחרות הי ארצית של מלכת-היופי, אבל היא יכולה להשתתף בכל מיני תחרויות אחרות.

היא החליטה ללכת לתחרות מים אגונאס, ולכל תחרות אחרת שתתרחש. ולא רק זאת; היא החליטה גם לכבוש את העולם, לאחר שחזרה ממנו. הוסכן שלה, **שמיעון מגדל**, שלה את תמונתה לשבועון הי גרמני קוויק, לתחרות המתמדת של צילומי שער.

אם התמונה שלה (יפה, מאופרת, בכגד ים) תזכה בפרס, היא תקבל עשרים אלף מארק, ואם היא לא תזכה, אולי היא תנסה את מזלה במקום אחר: **ארתור בראונר**,

דחל מדחלת על כל העולם

הדרכון האבוד

עשרת הכרטיסים שהיו צריכים להתחלק בין עשרה מקורבי הכדורגל, לקראת מישחקי הגביע העולמי באנגליה, עוררו הרבה ניושים ולחישות. כולם קינאו מראש בווכים הי מאושרים.

לאחר דיונים החליטה התאחדות הכדורגל לחלק שניים מהכרטיסים ל**יעקב חודורוב** ול**שיינע גלזר**. כולם איחלו להם דרך צלחה. אבל הברכות לא השפיעו עליהם כלל.

ראשון התחרט על הכרטיס חודורוב. הקבוצה שלו, שמשון תל-אביב, נוסעת ממילא לחוץ לארץ, כפרס על זה שהגיעה למשחק הגמר של הגביע הישראלי, בזכותו העיקרית של יעקב חודורוב, כמובן, וכמה פעמים הוא יכול לנסוע בעת ובעונה אחת לחוץ-לארץ? רק פעם אחת.

אצל שיינע גלזר הבעיות קצת יותר מסובכות. הוא רצה לנסוע, שמח על הכרטיס, התחיל אפילו להתכונן, ופתאום נעלם לו הדרכון שלו.

בזמן האחרון הוא מסתובב בחוגי הכדורגל אבל וחפוי-ראש. מתברר שזוגתו, **פנינה**, רוצה גם כן לנסוע לחוץ-לארץ; כבר מזמן היא שואפת לטיול יפה, עם חברה, או עם בעלה. עכשיו, כששמעה שבעלה זכה בטיול, שהיא השתוקקה לו, היא החרימה את הדרכון, והעמידה לבעלה אולטימטום: או שיקח גם אותה, או שיישאר בבית. הבעל מנסה להשיג כרטיס נוסף.

המאורע התעלף

החיפאים לא רגילים להרבה מאורעות מעניינים. ביום השישי האחרון היה להם קשה להתרגל למאורע **מנדי רייס-דייויס**, שבאה לבקר אותם בחברת ארוסה **רפי שאולי** במועדון „המאה העשרים“.

הם נהנו מהמראה היפה, עקבו אחריו כשהלך לאכול סטיק, ואחר כך ליוו אותו למועדון-הכדורת.

ואז הכינה להם מנדי הפתעה נוספת: ללא כל הודעה מוקדמת היא צנחה פתאום במקומה והתעלפה. רק מי שראה איך חצי שעה לפני כן בלעה כדורים קטנים לבנים, יכול היה לנסות ולנחש מה קרה לה. בפרט מי שיודע באיזה מצב נמצאות גבירות, הנוטות להתעלף פתאום.

חיי יום

בתל-אביב יש חנות פרחים גדולה, מלאה בשושנים, גלדילות, חרציות וכל פרחי הבר והנוי. החנות מספקת פרחים לכל דור

וחיי לילה

מי שחושב על הדיסקוטקים, שהם הבידור הקל והתמים ביותר שישנו בי מדינה, טועה טעות חמורה. הדיסקוט קים הם אמנם דבר תמים מאוד, אבל הם רק נראים כך, לפחות אחד מהם.

באחד הדיסקוטקים המרכזיים של תל-אביב מבלה הקהל הרגיל את שעות הי ערב והלילה שלו. כשהקהל הרגיל הולך לישון, נסגר הדיסקוטק. כולם הולכים הביתה, והאולם המעושן נח לשעתיים, מתאוורר ומתכונן.

כעבור שעתיים, בשעה ארבע לפנות בוקר, מגיע לדיסקוטק קהל אחר. קהל של גברים בלבד, המבלה את השעות הקטנות הסוערות שלו, לילה-לילה בי אותו המקום.

שביים אותה כאן בסרט גרמני, שלה לה כבר שלושה מכתבים עם הצעות לבוא לי גרמניה ולקבל שם תפקידים. לזה קוראים בחורה עם עמיד.

במדינה

משטרה

ראייה אילמת

כשאלות המשטרה הונחתו על ראשי משתתפי שיירת-האחווה מטעם תנועת הי עולם הזה — כוח חדש, בדרך אל כפרי המשלוש, בלס צלם המשטרה בחריצותו (העולם הזה 1485).

היא רק או מצד אל צד, הנציה במצלמתו את המאורעות בעשרות תמונות, וכל זאת כדי להכין מהן, בשלב מאוחר יותר, חומר-ראיות מרעיש נגד הנאשמים. זה אירע לפני ארבעה חודשים.

השבוע הובא חומר-הראיות אל בית-משפט השלום בנתניה, שם נמשך משפטם של 16 נאשמי האחווה.

השאלה האסורה. הצלם, רבי-סמל משה והבה, עלה על דוכן העדים, ונתבקש על-ידי התובע להסביר לשופט יוסף כהן את תוכנו של התמונות. אך עוד בטרם השפיק לעשות כן, פקץ ממקומו אחד מפרקליטי הנאשמים, עורך-הדין שמואל סגל, וקרא: „איך זה מתפקדו של העד לפרש ולהסביר, הסבר כזה מעביר את העד מדוכן העדים אל דוכן השופטים וזה אסור.“

„ארבעה ימים התכונתי לשאלה זו“, ענה לו התובע המשטרתי, הנושא על כתפיו דרגת מפקח. „שוחחתי על כך עם עורכי-דין, עם אנשי הפרקליטות ועם קציני מש-טרה. המשפט הזה כבר עלה למדינה הרבה אלפים של לירות.“

השופט הודיע על הפסקה בדיון, כדי שי-יוכל לשקול בלישכתו את טענות שני הצדדים.

כשחזר לאלום הדיונים איכזב את התובע. „אין להתיר את השאלה לצלם בצורתה הנוכחית“, קבע.

המשטרה נאלצה לכן להסתפק בישיבה זו רק בהגשת התמונות לבית-המשפט, מבלי שניתנה לה ההזדמנות להסביר אותן. ויתכן בכלל שהזדמנות כזו לא הניתן לה גם להבא.

כי בהמשך הדיון ביקשו פרקליטי הי נאשמים לדחות את המשפט, כדי לאפשר להם לפנות אל היועץ המשפטי לממשלה, ולבקשו להורות על עיכוב ההליכים הי משפטיים.

נימק את הבקשה עורך-הדין אמנון זכרוני: „עיכוב ההליכים המשפטיים יהיה לתועלת המשטרה, שכן באווירה הציבורית השוררת כיום כלפיה, יגרומ כשלונה במשפט רק נזק נוסף לשמה.“

הוסף עורך-הדין צבי גילאון: עיכוב הדיון יוסיף גם כבוד לממשלה ולשמה הטוב של מדינת ישראל.“

השופט השתכנע, הורה על דחייה. פירושה המעשי של הדחייה: התיק יועבר עתה אל היועץ המשפטי, שיבדוק אם יש טעם לי-המשיך ולדון בו.

תעלומות

אש התמיד

„השיכון של הערבים עולה באש“ צהלו ילדים ברמת-יצחק, וניקהלו בהמוניהם ליד הצריפים שברחוב עמק הברכה, לחוות בי שרפיה.

היחידים שלא התרגשו מן העניין, היו פועלי הבניין הערביים עצמם, שהתרגלו כבר לשריפות המיסתוריות הפוקדות את מקומות מגוריהם מפעם לפעם. גם הנוק שנגרם להם כתוצאה מן השריפה היה אפסי: בסך הכל נשרפו כמה זוגות נעליים ואוסף דל של בגדי-עבודה. השיכון עצמו, שנשרף עד תום, לא היה בעל ערך רב. הוא הורכב משיירי עצי-בניין ומלווחות-פח חלודים אשר נאספו כלאחר יד.

מה מקור האש האחרונה? המשטרה חוקרת. ענו קצרות השוטרים שהועקו לי-מקום השריפה.

האם היתה זו הצתה בזדון? „בחדאמי“ השיב מרעי סואעד, פועל בניין שאיבד את מכנסיו בשריפה.

סיפר סואעד (20): „אילו היתה זו הי שריפה הראשונה, אפשר היה לחשוב שזה מקרה“, אך אנתנו זוכרים שריפות רבות. האחרונה, שהיתה לפני שנה, פרצה רק לאחר שטרקטור אלמוני גרף את הצריפים שלנו לערימה, בשעה שאנחנו היינו בעבודה. כשחזרנו, הספקנו עוד לראות את שריידי הלהבות.“

גם אז, כמו הפעם הבטיחה המשטרה לחקור בעניין.

ידידות טהורה

בחוץ יידי צרפת בישראל קורים מאור-עות משמחים בזמן האחרון.

השייכים הראשיים לחוג הידידות הזה הם, בדרך כלל, הצמד **רוזי נתן** — **ז'וסלין ז'וסלייה**, שהיו מבקרות האחת את השניה בארץ ובצפת, והצמד **יונתן כרמון** — **רובר בוטה**.

את ז'וסלין ז'וסיה כולם מכירים. עם רובר בוטה צריך לעשות הכרה: הוא מח-זיק בצרפת מספרה בשם רובר דה פרי, וחוזק מזה הוא יפהפה, זהוב-שיער וחום-עיניים, עם פנים כל כך עדינים עד שלא היתה ברירה לכל מכיריו אלא לקרוא לו: „מריילן מוגרו הצרפתי“.

ידידו הטוב הוא יונתן כרמון. חוץ מזה יש לו עוד ידידה טובה: **ריטה קאריי לאק**. הם התיידדו כל כך, עד שהחליטו לזכות ברית של אח ואחות, החליפו ביניהם צמידיים, ונשבעו להכב איש את רעותו עד-יום מותם.

חלק מיופיו של רובר נתן לו הטבע, ואת החלק השני הוא הוסיף לעצמו בכוחות עצי-מין. הוא צובע את שערותיו, מורט את גבותיו, ולפעמים הוא גם נוהג לצבוע את שפתיו.

השבוע אושרה הידיעה שרוזי נתן, אשתו לשעבר של אייבי נתן, עומדת להפוך לי-אשתו החוקית.

ביקור מלכותי

כשליפהפיות-היצוא של ישראל קורה איזה מאורע משמח, הן באות בדרך כלל להשוניץ איתו בארץ. האחרונה שבאה לארץ עם בטן גדולה יפה היתה **יהודית מזור**. עכשיו, ביום השלישי, מגיעה **ריזית רינת** עם בטן בת ארבעה חודשים. אבל אצלה זה באמת לא חוכמה, כי בעלה הוא גינקולוג.

היא באה לחגיגת עשרים וארבע שנים לנשואי הוריה, אבל המזל רצה שדווקא ביום הי ראשון האחרון תיערך הלווייתו של אחיי-אביה.

האמא של יהודית התחילה להתנענע אליה, ביום שעזבה את הארץ, ומיד מאותו יום היא החלה להציף אותה במכתבים מלאי בכי ונגעוטים. וכשהמכתבים אל הבת לא הועילו, היא התחילה להסתער במכתבים אל הבעל. סוף-סוף החלו המכתבים לפעול את פעולתם, והבעל שלח את התינוק מינוס חמישה חודשים, לבקר את הסבתא שלו.